

[Ivar Hansen]

Der skrives verdenshistorie i Europa i disse år. I løbet af alene det sidste år har virkeligheden gang på gang overhalet selv de dristigste forventninger til fremtiden og vel at mærke i positiv retning.

De forstenede socialistiske regimer i Østeuropa er endelig faldet sammen et for et som korthuse. Den elendighed og menneskelige fornedrelse, der nu som følge heraf er blevet afsløret, har nok overrasket og chokeret mange.

Disse regimer gjorde mennesker fattige, retsløse og holdningsskræmte. Miljøet forsumpede. Det samme gjorde virksomhederne, dog ikke rustningsindustrien. Menneskekæerne ved dagligvarebutikkerne blev længere og længere. Ytringsfriheden var en by i Sibirien. Men det var jo alt sammen som hovedregel godt skjult af pressecensur og et effektivt propagandaapparat samt en hørn af løgne og fortielser.

På den politiske venstrefløj i Danmark, der jo i mange år i øvrigt beredvilligt har flirtet med kommunisterne i Øst, har der da også forståeligt nok været en larmende tavshed.

Enkelte hjemlige socialister har dog i skrift og tale forsøgt at forklare sig ud af den nye situation og mere end diskret antydnet, at netop deres indsats har været årsag til diktaturregimernes fald. Det har i sandhed været interessant at iagttage. Sjældent har man set folk i så vild flugt og hastig flugt væk fra tidligere afgudsdyrkelse.

Men lad os nu i stedet for se fremad. Lad os glæde os over de muligheder for vækst og fredelig sameksistens i fremtiden, den nuværende situation indbyder til. Vi synes, statsministeren har ret i, at det er en vanskelig omstillingsproces, de østeuropæiske lande skal igennem, men vanskelighederne kan overvindes, og de vil i særlig grad kunne overvindes, hvis vi i de vestlige lande bidrager positivt på forskellig måde til denne omstillingsproces.

På den måde bliver EF også garant for udviklingen både i Øst- og Vesteuropa, og de liberale løsninger bliver utvivlsomt grundfundamentene.

Der er mennesker herhjemme, som, når det gælder EF, ikke kan fordrage udtrykket union. Jamen så lad os da i stedet for tale om behovet for et tættere samarbejde i Vesteuropa eller i Europa som helhed; det er jo strengt taget også det, der er tale om. Men formentlig kan nu selv de EF-skeptiske herhjemme – og dem er der jo

stadig nogle af – se, at ikke mindst et lille land som Danmark må være stærkt interesseret i et tættere samarbejde, som netop ville kunne sikre vores stigende indflydelse på udviklingen, et yderligere forpligtende samarbejde i Europa, hvor jo netop også et forenet Tyskland vil have sin naturlige og også forpligtende plads.

Der er ingen tvivl om, at de østeuropæiske lande vil banke på EF's dør et for et. Det samme tror vi de nordiske lande vil – efter lang betænkningstid ganske vist – men vi tror, at de vil gøre det, og vi tror, at de vil gøre det i hastig rækkefølge. Opinionsundersøgelser bl.a. i Sverige antyder, at den offentlige mening nu er i skred mod Europa.

Vi synes, det giver nogle interessante perspektiver for Danmark. Vores geografiske placering ved porten både mod nord, øst og vest må kunne give os uanede muligheder, hvilket også efter vores opfattelse gør det nødvendigt, at vores nationale overordnede infrastruktur bliver færdiggjort snarest muligt. Vi tænker her selvfølgelig både på det overordnede vejnet og vores broforbindelser også af international betydning.

Jeg vil gerne også rose regeringen for dens klare holdning til udviklingen i de baltiske lande; de klare meldinger til Sovjetunionen herom synes vi har skabt en god international respekt og været en værdifuld støtte til regeringerne i de tre lande i modsætning til den noget mere lunkne holdning, vi har kunnet iagttage til dette spørgsmål i visse andre europæiske hovedstæder.

Folketinget har som nævnt haft en bred debat om Europa her i foråret, som flere ordførere allerede har været inde på. Vi er i Venstre – som statsministeren – tilfreds med, at det ved den lejlighed lykkedes at etablere en bred politisk enighed om en dagsorden som ramme om den fremtidige danske Europapolitik.

Den brede enighed kan vi også glæde os over, hvad angår forsvaret; her er rammerne også klare. Til gengæld er forholdet mellem Øst og Vest, som alle ved, i hastig udvikling. Det har ført til, at også visse politikere og andre herhjemme har gjort sig til talsmand for, at tiden nu må være inde til store besparelser på forsvaret.

Jeg vil gerne sige, at vi i Venstre ikke deler den opfattelse, og under alle omstændigheder kan ændringer i det danske forsvar og forsva-